

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА ПОЛИЦИЈУ БЕЗБЕДНОСТИ И АДМИНИСТРАЦИЈУ ПОЛИЦИЈСКИХ И ОПШТИНСКИХ ВЛАСТИ

УРЕЂУЈЕ ОДБОР МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

Криминална антропологија у Немачкој

(Свршетак)

У години 1900 *Бонхефер* налази међу 400 просјака у Бреслави 70% искључених од војничке службе, 50% са болесним наслеђем, $\frac{1}{4}$ малоумника и епилептичара, 60% душевно оболелих и 60% алкохоличара. *Бибел* проучава антрополошки у једном казненом заводу, у Аустро-Угарској, 120 тровачица и налази, да су већина од њих у добу између 20—30 год.

По *Гросу* зуби могу имати врло велику важност за судију. *Хелер* испитује 300 лешева самоубица и не налази на њима више од 5% патолошких знакова психозе. Од ових самоубица, њих 43% били су потпуно урачуњљиви у времену извршеног самоубиства. *Хегел* изучава криминалитет жена у разним аемљама и војује против статистике. *Колман* доказује да је данашњи човечији тип исти као у добу дилувијума, а *Неке* изучава вредност снова, у чему се показује велики скептик. Он налази, да су снови душевно оболелих веома неодређени.

Вирхов с правом критикује злоупотребу речи: атавизам и аномалија. *Хилесем* говори о бертилонажу и истиче његове велике користи за Немачку. *Кернер* се бави проучавањем дебелих усана, а *Дамигер* аномалијама непаца и суседних делова. *Беркан* одбацује са свим Ломбровозове теорије а *Бенедикт* захтева специјалне азиле за душевно оболеле злочинце. *Кох* се бави проучавањем карактера, одбацује Ломбровозовог урођеног злочинца, као и његову теорију о генију. *Шевен* изучава душевно оболеле злочинце у Мекленбургу и доказује, да ћелија само убрзава болест. *Симерлинг* не признаје, да по казним заводима постоји нека нарочита психоза и војује против идентификовања злочинаца са моралном лудом. *Филинг* гледа у моралној луди један, преко мере сангвиничан темперамент.

У год. 1901 *Вајгнер* (правник) изучава установу дедектива и износи њихову корист за извесне случајеве. *Лехман* описује детаљно дужности криминалне полиције, а *Марцију* тражи да се прецизира израз „наслеђе“. *Мебијус* говори о психолошкој тупавости жена и вели, да ми веома јако ценимо жену као сведока, и да, напротив, врло грубо поступамо с њом, као с оптуженом. *Канд* верује у дегенерацију будућег нараштаја и зато криви данашње друштво.

Штерн гледа у злочину „*карикатуру нормалних особина*.“ а *Неке* дефинише криминалну антропологију као део судске психијатрије. *Брук* правник пледира у корист изгнанства извесних злочинаца, а *Вирхов* износи тешкоће у разликовању нормалних и абнормалних лубања. *Штерн* напада Ломброза и његове теорије, и доказује: да између злочинаца и нормалног створења може бити само психолошке разлике. *Бер* изучава самоубиства код деце, и износи: да се њихов највећи број врши у наступу душевног оболења.

Год. 1902 *Ашафенбург* у свом ооличном делу „*Злочин и његово опадање*“ доказује, да су теорије Ломбровозове веома површне. Злочин је, на првом месту, резултат социјалних прилика, па тек онда урођење наклоности. У једном свом другом делу, писац изучава сексуалне преступе. *Бер* излаже опасност од алкохола, и доказује: да између њега и злочина не постоји никаква директна веза. *Баумгарген* војује против живота проститутки по затвореним одајама, и износи: да нема никакве везе између проституције и злочина, као и да узрок овој последњој лежи најчешће у беди. *Бахофер* изучава 190 проститутки у бреславском казненом заводу и побија са свим Ломбровозову теорију о урођеној проститутки. *Грос* описује установу бертилонажа у Бечу и износи његове неоспорне користи за службу полиције сигурности. *Хаберда* доказује, да је вешање злочинаца сигурно и без бола. Он му, међутим, претпоставља гилотину, али не и „*електрично погубљење*“ у Америци. *Хегел* (правник) проучава преступе малолетника и долази до веома интересантних закључака. По *Клугу*, начин мишљења код жена знатно се разликује у погледу интезивности од онога код људи. *Лесинг* (правник) војује против смртне казне, док је је *Неке* допушта за извесне случајеве као заштиту друштва. У исто доба *Неке* скреће пажњу на Золина дела, као на најбољег пропагатора идеја криминалне антропологије и социјологије. *Песел* истражује трагове криминалности на Истоку, нарочито у Египту и налази их у Месопотамији. *Кирхов* придаје већу важност висини главе, но њеној дужини и ширини. *Неке* налази и брижљиво описује дегенерисане знаке код паразитичара, код којих их има много више но код нормалних бића. Он је изучавао плућа, срце, цигерицу, слезину и бубреге, и нашао: да су унутарњи знаци дегенерације много важнији од спо-

љашних. *Швалб* је констатовао, као и Гал, да облик лубање одговара тачно облику мозга. *Крафт-Ебинг* истиче утицај менструације на злочин и психозу. *Неке* говори о моралном лудилу и вели, да оно не постоји као засебна болест, већ као мешавина малоумности, дегенерације и психозе. *Ајленбург* изучава озбиљно садизам и објашњава га психолошки. *Милер* изучава полне односе код дивљака и старих, културних народа. *Најгебауер* комплетира своју листу хермофродита, а *Шмит-Петерсен* објављује један случај ауто-кастрације.

* * *

Из прегледа, који смо изложили, моћи ће читаоци лако увидети пут, којим се криминална антропологија кретала у Немачкој. Читалац ће тако исто увидети, да међу изложеним делима, има врло мало радова из области анатомије и психологије, противно италијанској школи, која је пребогата радовима на овом пољу. Ово је толико чудноватије, што Немачка обилује одличним анатомистима и антрополозима, као што су: *Штодер*, *Швалб*, *Колман*, *Пфлицнер* и т. д.

По мом мишљењу, узрок овој чудноватој појави ваља тражити у нерасположењу ових научњака према теоријама Ломбровозим, које се више не сматрају за озбиљне. Ми Немци нисмо никако навикнути да читамо површне ствари. Може се слободно рећи, да у целој Немачкој има свега неколико присталица Ломбровозових. У Енглеској, једини је *Хавелак* који, само у неколико, усваја његове теорије. У Америци, *Шаицка* (старији) их напада страховито, *Кирнон* и *Макдолан* у неколико, *Вилзон* их од части усваја а *Таблос* са свим. Згодно је овде поменути, да се у америчкој литератури налази маса радова из области криминалне антропологије али, на жалост, без икакве научне вредности. У Данској, Шведској и Норвешкој све је мирно. У Холандији, напротив, италијанска школа броји неколико присталица, којима је на челу стари научар *Винклер*, довољно познат са својих одличних радова. Што се тиче Аустрије, у њој, као и у Немачкој, има свега неколико Ломбровозових присталица. Њен први антропологист *Бенедикт* огорчен је противник његових теорија.

Главни домен Ломбровозисма јесу земље фламанске, нарочито Италија, што је са свим природно.

Фрицуска, која је некада поклањала и сувише наклоности теоријама италијанске школе, одбацило их је скоро са свим у последње време. Њена школа, са Лагасањем на челу, задржала је само оне од ових теорија, које су нашле одобрења код већег дела научног света. У Шпанији и Португалији нема, може бити, ниједног правог присталице Ломбрововог, док су земље Јужне Америке прави Елдорадо Ломбронизма. Русија, такође, обилује одличним писцима на пољу криминалне антропологије, као што су: *Тарновски, Шикорски* и славни анатомист *Сернов*, у коме је школа италијанска, противно осталим руским писцима, нашла огорченог непријатеља.

Овај кратки преглед довољан је, надам се, да покаже сву наивност Ломбровову који, при свем овом, не престаје да се одушевљава огромним утисцима криминалне антропологије, и ако су они — ови успеси — у правцу сасма противном његовим теоријама. Већ и у интересу ових напредака, Ломбросо је дужан повући се што пре са литерарног поља. Он и *Фери* су, по мом мишљењу, највећи непријатељи истинског напретка криминалне антропологије. Захваљујући њима двојици, односно њиховим претеривањима, већина лекара и правника и не покушавају да се баве овом науком. Да су они, најзад, своје теорије износили као приватна мишљења, нико тиме не би био скандализован, али по што су их они објављивали широм научног света као научне аксиоме, критика је била дужна да их напада и да доказује њихво ништавило. Ну, по што је Ломбросо за ове ствари необудљив, оставимо га да и даље понавља старе ствари, и не чудимо се томе ни мало с обзиром на његове радове из области спиритизма и телепатије.

Поред свега овога, нико не мисли, ово нарочито наглашавам, да потцени праву заслугу Ломбровову и његове школе, која се састоји у томе, што су скупили мношину нових факата и *први отпочели изучавати злочинца у месту злочина*. Не мања им је заслуга, што су открили индивидуални моменат злочина и обратили пажњу на душевно оболеле злочинце и малолетнике.

Исто тако Ломбросо је био срећан и са својим практичним предлозима против злочина. Захваљујући искључиво његовој иницијативи, модерни појмови антрополошко-криминалне школе о злочинцу и злочину нашли су места у италијанском кривичном законодавству. Много прогреса, овом погледу, учињено је и код нас Немаца, али ипак остаје још много да се учини. Нове идеје, о којима стари правници нису хтели чути, шире се из дана у дан. Као њихови представници међу немачким професорима нарочито су се истакли: *Лист, Грос, Лилијентал* итд. као и велики део лекара, који захтевају реформу кривичног законодавства, казних завода и психијатријске анализе окривљених.

Што се тиче нових антрополошких теорија италијанске школе, код нас Немаца, а и у већини земаља, признате су, међу њима, само ове:

1. Међу злочинцима налази се много већи број душевно оболелих, дегенерисаних

и малолетних но код нормалних људи, али би било скроз и скроз погрешно сматрати сваког злочинца за болесника, као што то чини Ломбросо.

2. Између злочинаца и нормалних бића, нема ни анатомске, ни физиолошке, ни психолошке прецизне разлике, из чега опет излази: да не постоји неки нарочити злочиначки тип.

3. Између злочина и проституције нема никакве везе, нити има личности, које су, самим рођењем, одређене да буду проститутке или злочинци. Може се, при том, допустити, да постоје личности, које пред малим спољним поводом, постају једно или друго.

4. Злочин нема ничег заједничког са атавизмом; још мање са епилепсијом. Питање о атавизму, нарочито у аномалији, толико је компликовано, да само анатомисти и зоологисти могу о њему говорити са извесном позитивношћу, но и они сами још нису начисто са неким стварима. Непо свећени у ове ствари, па и Ломбросо, немају право да говоре о овом деликатном питању.

5. Злочини ненормалних лица, као и деце, могу бити сјао слични, али не и идентични, са злочинима одраслих.

6. Индивидуални фактор не може се никад ставити изнад утицаја средине и ако је, по моме мишљењу, фактор ендегени много важнији од фактора езогеног.

Не мислимо никако, да овим нашим речима преобразимо Ломбросо. На против, ми смо тврдо уверени, да ће он и даље продужити са писањем сензационих ствари о злочину и генију, али се тешимо тиме, што су ове ствари давно и давно престале да узбуђују духове.

С француског Д. Ђ. Алимпић.

БОЖЈА КАЗНА

— ИЗ ХАЈДУЧКОГ ЖИВОТА —

Седали смо и разговарали. Г. Стева судија том приликом исприча нам ову интересантну причу:

188* године одреди ме г. Министар да ислеђујем кривце похватаних хајдука Видака, Ђорђа и Ђурђа. Не знам зашто, тек су налазили да тај посао, у нашем судском персонулу, мени иде за руком. Сигурно су заслугу приписивали моме лепом опхођењу са зликовцима.

Већ првога дана ја сам знао с ким имам посла. Ђурђе је био једна кукавица, који је само запевао и стењао, Ђорђе на против бесан и дурновит; могао си му „ударити клинче под ноктове“, па опет да ништа не дознаш; а ако му лепо приђеш он сав легне и преда се. Видак међутим беше одмерен тактичан озбиљан и хладан.

Прво сам позвао Ђорђа. Беше то људскара снажна и развијена. Велике суре очи његове гледале су ме дрско и пркосећи. Ушао је ћутећи и стао преда ме. Ја га погледах право у очи и рекох.

— Седи, Ђорђе.

— Нека — рече он.

— Седи, седи. Хоћу да разговарам с тобом. Пушиш ли? Ево дувана.....

И понудих му цигарету, коју он прими и запали спустивши се лагано на столицу. Одрам сам опазео да ме више не гледаше онако дрско.

— Јеси за каву?

— Па.... не браним, вала....

Ја поручих те му донеше каву, и кад опет остваросмо сами, ја почех разговор с њим питајући га: ко је, одакле је, има ли кога од породице, је ли жењен.... У почетку је одговарао кратко, али видећи да ја ништа не пишем, разговор му поста искренији. Он ми исприча многе ствари, које за ме беху од неочењене важности, нарочито што ми у причи износи и карактеристику својих другова. Сем тога признаде ми и неке ствари о којима их и не тужише; једном речи: тај разговор ми је помогао, те сам у самом почетку пошао правилним путем. Знао сам како ми се требало понашати са Видаком, а како с Ђорђем. Благодарехи томе разговору, ја сам за непун месец дана иследио цело дело и поднео суду тужбу, поткрепљену доказима и признањем оптужених.

Али то није главна ствар. Главно је што сад хоћу да вам причам колико је јака сујевера код тих људи.

Међу њима беше најглавнији Видак. Он је био и харамбаша. Морам признати да ми је импонувао отреситошћу својом. Висок, плав човек, коштуњав, плавих брка, оштра погледа, али у том погледу беше нечега човечног на што си и нехотично могао апеловати. Ђаво га знао, али никако није био створен за хајдука.

Ја сам га примио врло лепо. Понудио сам и њега као и Ђорђа кавом и цигаретом и повео разговор. Видевши да ја много штошта знам, он се преста устручавати, него окрете причати:

* * *

Родом сам из сребрничке нахије у Босни. Од рана детињства пошао сам по мајсторији и радио по Мачви, Поцерини и Посавини. Радам сам прилично зарађивао те сам се окућио и оженио. Жена ми је жива и имам троје деце, два мушкарчића и једну девојчицу.

Сваке јесени сам се враћао кући, где проведем зиму, па уз часни Пост ето ме опет овамо, где пробавим до јесени. Посла је било доста. То ме окуражи да и сам поведем друштво и три године посао ми је баш ишао од руке.

Па онда на једанпут, ђаво га знао шта ми би! Стид ме и да ти причам! Пођох за женама!... Можда знаш, а можда и незнаш, али је несрећа кад матор човек полуди! Прешло ми тридесет година, а ја као каква шипарац, потрчи — само где сукњу видим?...

Друштво ми се растури, само узаме оста мој сељак, неки чича Цвијан. Он ме није хтео оставити, и ако ме је једнако грдио што тако радим. Кад нађем какав посао, ја кћим по селу надничаре те раде самном, али, мало по мало, па ни сељаци не хтедоше више самном радити. Требало је љу-

дима плаћати зараду а ја опет не могах подмиривати честито ни своје трошкове.

— Која је то, што ти тако памет занесе? — упитах.

— А зар је једна! Ја нисам пробирао. Велим ти, то је била читава напаст. Сам видим да ми не ваља шта радим, закунем се да више ни једну погледати нећу, па — опет ништа! Док само смотрим! Онда ту су мараме па минђуше, па прстење и већ... све....

Насташе црни дани. Бежао сам са чича Цвијаном из села у село. Дођем тако и у Лешницу. Ту нађем неког посла и почнем радити. И ту се једно вече познам с покојним Миљком рабацијом с којим се и удружим.

Сад сам имао пара доста. Миљко је био окретан човек. Никад нисмо цаба ни на кога ударили. Он је поштено делио зараду. Увучем ти ја у дружину и Чича Цвијана. Он, добричина, и ако је викао на све, није ми могао ништа одрећи. Ишао је свуда с нама. Нисмо му давали никаква посла него је само стражу чувао. Ту сам се познао са Ђорђем и Ђурђем. И ако су они моји земљаци нисмо се дотле никад дружили нити смо на послу заједно били.

Ја сам испочетка још радио свој посао поред доповлука; али како ме на једном месту готово познадоше, баталим ја са свим чекић и мистрију и одам се новоме занату. Како сам био куражан, то ми је Миљко толико пута поверавао да сам поведем дружину и свршим овај или онај посао, те су ме тако и у дружини припознавали....

Тако је трајало две године. Ми смо радили како се само пожелети може. У свакоме селу имали смо својих људи. Ако нам је еатребало и двадесет другога, могли смо их наћи. Зидови, браве, мандала — то нама није било ништа. Нађемо ми ја ли слугу, ја л' које женско чељаде те скине мандал или откључа браву. Ја сам се нарочито у тим приликама умео наћи.

Па ми се допаде тај живот те сам се кајао што раније не почех, него се намучих и наробовах.

Слагали смо се добро нас тројица ја Ђорђе и Ђурђе. Ама они никако нису могли трпети Чича Цвијана. Он им је био до зла Бога сумњив. Залуд сам ја говорио, да је он веран, да му је обичај да гуњћа, — не помаже! Они чак и Миљка придобише. И сви решише да се како било отресу Чича Цвијана.

Али није било лако отрести се човека, који зна тајне. Ја бих ту лако. Казао би му: Чича, иди; ниси више за друштво: матор си! Али то њима није било доста. Могло је Чичи пасти на памет да оде и капетану.

О муке моје, шта да радим! Ја видим куд они циљају: хоће чичину главу! Ко то да допусти!... Натезао сам с њим од сваке руке и заклањао га, али сам видео да га заклонити не могу. Говорио сам му да нас остави. Он не ће. На послетку смислим да га пошљем као својим послом кући у Босну. Као велим: може се предомислити и остати тамо.

И да видиш, послуша ме! Спремим му ја неких пара да понесе мојој жени и деци

и замолим га да тамо збрине што треба да ми не би гладовали или трпили оскудицу.

И он оде.

Скиде ми се терет с душе. Још сам се више обрадовао кад ми Ђорђе рече:

— Хвала Богу те оде! А ја и Ђорђе били утврдили да га убијемо.

— Шта велиш, болан?

— То што ти рекох!

— Зар би ви могли учинити?

— Што да не би? То раде и други.

Чим им ко од друштва постане сумњив, они њега рѣсите. Боље да он сам падне него цела дружина.

Ја се закаменио.

Миљко ми рече да је потпуно на своме месту то што су они наумили. Стаде ми причати да је то и обичај хајдучки и изброја ми неколико случајева.

— Који год хајдук не чува тајну, или остари, или се пропије — то му је! Нека те то ништа не буни. Па на послетку, све нас куршум чека или у послу или за коцем! — доладе.

— Господине! Ја не ћу да се правдам јер сам крив; али, право да ти кажем, од тога часа огади ми се мој нови занат. Зар тако с другом поступати. Па то ни најгори не би учинио.

Али, сагох главу....

Од то доба учинили смо неколико ситних крађа. Посао нам није баш најбоље ишао за руком, а после и власти учестале с потерама. Мало - мало, па већ јаве: потера а ми сели!...

Једно вече седимо код једног нашег јатака у П... у вајату. Вечерали па пијемо вино и разговарамо. На један пут се врата отвореше и уђе Чича Цвијан.

— Добро вече;

Ја се охладих.

Они се лепо поздравише с њим а ја га почех грдити што се вратио.

— Ти ниси ни био код мојих!

— Јесам; здрави су. И поздравили те да се вратиш. Баш ме је молила твоја Марица да ти то кажем.

— А ти си јој сигурно казао како и од чега он живи? — рече Миљко.

— Јесам, Бога ми!

Ја ускипих сав.

— Па ти си луд!... Цикнух, јер видох како се сви намрштише.

— Што?... Срамота је то и грехота! Јест, јест, грехота је што радиш! Ја сам јој казао све: и како трчиш за туђим женама, и како си се пролоповио, и како...

Ја не знадох шта ми би.... Он ми дође крвав пред очима. У ме уђе неки бес.... Маших се паса, тргох револвер и скресах на њ. Ама посред срца. Ни шануо није... Само му поглед оста на мени. Али тај поглед, тај страшни поглед, од оног ме трнутка не оставља...

У који мах плану мој револвер, у тај мах грмну неколико пушака на вратима која одскочише и у вајат упадоше жандари.

Ми се немадосмо кад ни бранити. Миљко оста на месту мртав, а нас тројицу свезаше.

Сад сам пред тобом, господине. Не браним се и не мислим се бранити. Убио сам

и право је да и мене убију. Јер ако суд нађе да ми треба да живимо, ја ћу сам кидисати своје животу. Мени поглед чича Цвијанов не да живети. Он је за ме казна Божја, казна страшнија и већа од икакве казне. Молим те, господине, скини ме с муке!.

Јанко М. Веселиновић.

БУНАР УЗДИСАЈА

КРИМИНАЛНА НОВЕЛА

од Макеима Одуена.

(Наставак)

5

— Риба је већ намамљена, остаје само још да се ухвати. Ево вам удице, рекох смејући се и предајући г-њици Жилијети још једно писмо, које она поново остави у шуљину милог јој дрвета, притиснувши га том приликом једним малим шљунком, чији би поремећај несумњиво служио као доказ какве стране интервенције.

Пошав кући, г-њица се после неколико корачаји окрену и ману руком у знак праштања, додајући ми у исто доба ове речи:

— Овог вечера по уговореном знаку...

Тачно у 9 часова у вече, овог истог дана, вратио сам се у парк Хенгрејски и дошао у близину куће Нансонових. На другом прозору, с леве стране — то је прозор на соби г-њице Нансон — беху запаљене 2 свеће — знак да је д-р посеђивао наше поштанско сандуче. У мало не узвикнух »браво«. Па ипак мало доцније, дрхтао сам од помисли на сцену, која се могла сутра одиграти, и од чијих је последица зависно цео успех.

— Је ли могуће да д-р није прозreo замку? беше питање с којим легах у постељу, и на које не могах прецизно одговорити.

Среда 8. новембар. Држим да ће свему скоро бити крај. Овога јутра, у исто време кад и јуче, био је трећи и вероватно последњи састанак.

Већ је 20 минута како ја и г-њица Жилијета стојимо у близини познатог дрвета и у највећем нестрпљењу очекујемо остварење нашег плана. Г-њица беше страшно бледа а и ја се сам, признајем, не осећах најбоље, кад у углу једне алеје смотрих мрачну силујету д-ра Гранда.

— Само пажљиво, прошапутах г-њици. Ево га. Сирото дете поче на мах дрхтати целим телом. Ухватив је за руку, привукох је нежно к себи и поново прошапутах:

— Мало више куражи. Помислите да је успех близу и не заборавите да будете овде сутра у подне, те да ме известите: да ли је д-р читао писмо. Ја ћу се већ постарати да ово, са његовим знањем, поверим дрвету. Јесте ли ме разумели?

Један стисак руке био је одговор на све ово. Свега још неколико метара растављаху нас од д-ра. Претварајући се, као да сам га тек тада опазио, напустих Жилијету и пођох журно ка изласку из парка.

Са руком у вис уздигнутом, неспособан да изговори ма и једну једину реч од силне љутине, д-р се устреми на мене.

— Не заборавите, господине, рекох му хладно, избегавајући намењен ми ударац, да се ми овде налазимо у присуству једне даме, и да вам ја у будуће увек стојим на расположењу за објашњења која желите.

За овим, приближујући се нагло Жилијети и показујући јој руком на дрво, изговорих брзо и полугласно, тако да је и д-р могао чути, ове речи:

(Свршише се)

с француског Д. Ђ. Алимпић

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Писар општине адранске учинио је ово питање:

„Досадашња општина адранска састојала се из шест села, и она је имала свој одобрени буџет за ову годину са прирезом општинским у 36·23%.

По решењу господина Министра унутрашњих дела од 14. јула ове године, село Милочајци одвојило се и образовало нову општину.

Према овоме настало је питање:

1, остаје ли у важности одобрени буџет са прирезом од 36·23% за садашњу адранску општину, пошто је једно село отпало од ње;

2, имају ли право на плате, предвиђене овим буџетом, општински часници садашње општине;

3, кад се одобреним буџетом не могу измирити сви расходи, предвиђени за ову годину, услед одвојеног пореза села Милочаја, хоће ли издатци ући у буџет за идућу годину као дуг из ове, или ће се од сељана овога села наплатити одговарајући прирез све до дана разгрписивања, те тако, сразмерно времену, проведеном у заједници, исплатити и издатци, који докле падају на терет заједничкога буџета?“

Слично овоме питању, учинио је питање и писар општине цветачке.

На ово питање одговарамо:

1, одобрени буџет остаје у важности и на даље за општину адранску, са прирезом у 36·23%, без обзира на то, што се једно село одвојило;

2, општински часници садашње адранске општине, задржавају право на плату, предвиђену досадашњим буџетом, и у колико до сада нису исплаћени, морају се платити;

3, село Милочајци, мора платити одговарајући прирез општини адранској све до дана одвајања, те да се такав начин створи могућност, да се измире и сви издатци, учињени по буџету за време заједнице са општином адранском.

Од дана разгрписивања, па на даље, општина милочајска мора правити за себе засебан буџет, а што се тиче општине адранске, она мора тражити накнадне кредите, ако јој прирез 36·23% не би био довољан за подмирење потреба општинских у овако сада смањеној општини, што се, у осталом, не да претпоставити.

Ако би, пак, у општини адранској било вишка по буџету до краја године са прирезом 36·23%, онда ће се са њиме поступити по закону о окружним, среским и општинским буџетима.

Све ово што смо овде рекли о општини адранској, важи и за општину цветачку.

Како смо, у осталом, ми и раније давали обавештења о подели општина и прављењу нових буџета, којима се предвиђају и остали случајеви, који су могући, то и та обавештења треба прочитати.

* * *

Један опет, општински писар, пита ово:

Решењем господина Министра унутрашњих дела, од 30. новембра прошле год. Бр. 28738, удаљен је привремено од председничке дужности Н. Н. председник наше општине, а на његово место одређен је најстарији кмет. Ово је извршено 20. децембра исте године.

Против решења Министровог, удаљени председник изјавио је жалбу Државном Савету, и Савет је одлуком својом поништио Министрово решење, те је, тако поменути председник поново, враћен у дужност председничку 15. фебруара ове године.

Враћени председник сада тражи да му се изда плата за све време, за које је био удаљен, а кмет опет, који је вршио његову дужност, тражи да се та плата њему изда, док одбор не признаје ни једном ни другоме, него је решио, да се из те уштеде, ако је то, у осталом, уштеда, изда 40 динара за једну неоложну потребу, која буџетом није предвиђена.

Моли се уредништво за потребно обавештење.“

Питање ово регулисало је чл. 147 закона о општинама, и ми смо га опширно објаснили, у бр. 30. и 31. нашега листа. поводом једнога ранијег сличног питања, па зато учуђујемо молиоца да тамо одговора паће.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Велимир Ђорђевић, бивши практикант и дијурниста, који је пре три недеље због крађе одговарао код кварта савањског Управе града Београда, побегао је из ходника истог кварта.

Велимир је стар до 27 година, црномањаст, црне косе и очију. Има мале бркове и ретку браду коју с времена на време брија.

Велимир је већ три пута судом осуђиван због крађа. У томе је врло вешт, јер краде што стигне. Он је покрао и многе газдарице у Београду код којих је становао. (Интересантан је опис Велимиров о извршеној крађи у „Полиц. Гласнику“ од 1900 год. на 303 страни).

По сазнању, он има једну сестру, учитељицу негде у унутрашњости, па је могуће код ње и отишао да се склони за време потере.

Управа града Београда скреће пажњу свима полицијским и општинским властима у земљи, и

позива их да га у кругу своје потраже и пронађеног њој стражарно сироведу.

Доносимо две слике Велимирове; већа је од пре три година, а мања из садашњег доба.

Милан Петровић, из Месараца, пре месец дана извршио је покушај убиства, над Милијем Петровићем из истог места и по извршеном делу побегао. Стар је 18 год., средњег раста, у опште плав, образа округлих пуних, очију више црних, у народном одељу. Позивају се полиц. власти, да Милана живо потраже и нађеног сироведу начал. среском у Владимирце, с позивом на Бр. 11063. УБр. 28652.

Љубомир син Раденка Ристића из Кнежице, побегао је 16. ов. м-ца од свога оца и том приликом однео му 200 динара. Љубомир има 18 год., раста је средњег, црномањаст, има мале бркове, на себи има од сукна панталоне, и гуњче од шајака. Позивају се све полицијске власти, да га живо потраже и нађеног сироведу началнику среза ваљевског, с позивом на Бр. 16257. УБр. 28694.

КРИМИНАЛНЕ БЕЛЕШКЕ И ДОГАЂАЈИ У ЗЕМЉИ

18. септембра, око 5. сати у јутру, запаљена је механска штала Илије Николића, из Свилајинца. Вредност је штете пе процени 1780 динара. Чињеном истрагом утврђено је: да је паљевина проузрокована ненажњом слуге.

19. септембра, Паун Виркош, из Језера, среза деспотовачког, нађен је убијен код свог трла у атару села Жидиља. Истрага је предузета за проналазак кривца.

20. септембра, по подне, у међусобној свађи, Милија Радевић, дечко из Мердара, среза косаничког, пуцао је на Милију Бановића, онд. и тешко га ранио. Истрага је предузета одмах. Кривац се сам јавио власти.

Због потере Велимира Ђорђевића, коју смо добили после закљученог листа, овај број издајемо као ванредац. У суботу даћемо редован број.